

Lina Meruane

ROMAN

BİR
SİNİR
SİSTEMİ
ROMANI

Çeviri: Bengi de sa Matos Paixao

KARA DELİKLER
(HUZURSUZ MEVCUDİYET)

Ülke karanlığa gömülür. Mumların olmadığı devasa bir kara delik. Başka bir zamanda, başka bir yerde evi, acil durumlar için saklanan, mavi kâğıda sarılmış veya iple bağlanmış sıska, uzun mat renkli mumlarla doludur.

Elektriğin hiç kesilmediği şu an yaşadığı ülkede ise mum yoktu. Daha önce hiç kesilmemişti ama her şeyin bir ilki vardır.

Ella, yüzünü ve geceyi zar zor aydınlatan ışığın yok oluşunu izler. Elleri birkaç saniye klavyenin üzerinde gezinir, sayılarla dolu ekranın ışığı yanıp sönmektedir. Ella. Sigortaların atıp atmadığını merak eder. Ya da basit bir elektrik kesintisidir sadece, belki de Soğuk Savaş sırasında inşa edilmiş ve sonrasında terk edilmiş eski nükleer santrale bir saldırı gerçekleşmiştir. Her an patlayabilecek o atom enerjisi, binasından çok da uzakta değildi.

Her zaman bir felaketin eşiğinde olan ülkesi geçmişte sel, kar fırtınası, elektrik direklerine düşen dallar nedeniyle kesintiler yaşamıştı. Kablolar, rüzgârda elektrik çarptığı için kopmuştu. Kanallar ve nehirler taşmıştı. Ve binalar yeraltı levhalarının sürekli dalgalanmasıyla sallanmıştı. Volkanlar çatırdayarak lav püskürtmüştü. Or-

manlar yanmış, köklerine kadar kavrulan ağaçlar devrilmiş, evler temellerinden çökmüş, yollar erimiş, kuşlar uçup gitmişti. Tahliye hızlandırmayanların bedenleri kömüre dönmüştü.

Işığın ele geçirdiği o bedenler.

*

“Bu beni yavaşlatacak, daha fazla gecikmeme sebep olacak,” diye bağıır Ella kollarını havaya kaldırarak ve köşede, çekmeceleri çarparak el feneri arayan El onu duyar. Kâğıtların ve anahtarların arasında küfrederek aramaya devam eder. El’in kışkırtıcı sesi yükselir, “Kes şunu, Elektron.” Aylardır ona bilgisayarını kapatmasını, doktora tezinden vazgeçmesini, böyle bir projenin onu müebbet hapis cezasına benzer bir acı ile karşı karşıya getireceğini söylüyordu.

Bu kadar uzun saatler çalışmak onu patlama noktasına getirebilirdi. Patlamalar ile ilgili az çok bilgisi olan El bunları söylemişti. Ama patlama ya da çöküş kelimelerini kullanmamıştı. Yeni yaptığı ve şimdi karanlıkta elinde dengede tutmaya çalıştığı kahve ile dilini yakar. Tükürür gibi, “Kısa devre,” der. Ve Ella, onun sinirlerinde hızlı bir kıvılcım çaktığını görür. Tüylerle kaplı derisi titreşen elektrikle tutuşur.

*

Artık en önemsiz ve belirsiz yıldızlar bile ışıklarıyla geceyi aydınlatıyorlardı. Sönmüş şehrin üzerinde alevler saçarak dumanlar çıkarır gibiydiler. Ella onları izlemek için hayranlıkla pencerenin önünde durur. Ella’nın yıllardır yazdığı o tezde yakalayamadığı ışıltılı takımyıldızlar, toz haline getirilmiş fiziksel evren. Yazmadan geçen yıllar. Eliptik yörüngeleri ve manyetik alanlarını, asteroit kuşaklarını ve binlerce yıllık süpernova kalıntılarını inceleyerek başlamıştı; güneşe en yakın yıldız sistemlerinde yaşanabilir gezegenler arayarak ve dünyaya benzer gök cisimlerinin konumlarını belirlemeye

çalışarak aylarca, belki de yıllarca boş yere uğraşmıştı. Bulduğu her yeni şey başka bir şeye yol açmış ve ilk bulduğunu çürüterek onu araştırmasına devam etmeye zorlamıştı.

Bu son girişimi, ışıklarını çoktan kaybetmiş ve kendi üzerlerine çökerek yoğun kara delikler oluşturan yıldızlar hakkında olacaktı.

Bu deliklerin dışında, onlar hakkında her şeyi bilen ve tezine rehberlik etmeye istekli bir danışmana ihtiyacı vardı. Ella'nın bu yoğunlukla başa çıkmaya hazır olduğuna inanan biri olmalıydı. Ancak Ella bile bunu yapabileceğinden emin değildi ve zaman daralıyordu.

*

Aniden ampullerin hepsi aynı anda, sanki yıldırımla canlanmış gibi yanar. Saatler sonra elektrikler gelir. Ella şeker ve kafeinle yüklü bir kutu kola açar -ekran karşısında bir kez daha kaybolmadan önce, kendine zarar vermesine rağmen içecekti onu. Kozmik sapma ve radyasyon rakamlarını hesaplayacaktı. Onları yutacak, dönüşü olmayan, sürekli dönen açgözlü deliğin etrafında uzanan yıldızların hareketlerini ölçecekti. Ve daha sonrasında çürüteceği formülleri yazacaktı.

El, o sabah ve ertesi sabah onun kapıdan dışarı baktığını görecekti ve alındaki yara izini kırıştıracaktı. Ella, onun da başladığı işi bitirebileceğine inanmaktan vazgeçtiğini anlayacaktı.

*

Elektrik kesintilerini ve dipsiz delikleri düşünürken birdenbire içinde hastalanma arzusu ateşlenir. Hastalığının ne olacağına karar vermeden düşünmeye başlar. Soğuk algınlığı veya grip, ona tezini bitirmesi için gereken zamanı sağlamayacaktır. Zatürre onu çalışmaktan alıkoyabilir. Kanseri çok risklidir. Sonra aklına, babasını aylarca yatağa mahkûm eden kanamalı ülser hastalığı gelir: Kendini başka bir yatakta, bilgisayarının başında, haşlanmış yumurta ve

tatsız kurabiyeler yerken, sinsice ve rahatsız edici bir şekilde kola yudumlarken hayal eder. Hasta olmak: Ella, onu doğuran ve artık hayatta olmayan biyolojik annesinden ona yardım etmesini diler. Hiç tanışmadığı o kadından. Ella, işler ne zaman zorlaşsa ondan yardım umar.

Bir tütsü çubuğu yakarak kendisine ciddi ama geçici bir şey buluşturması için annesine yalvarır. Onun gibi aniden ölmek istemez. Sadece bir yarıyılı aradan çıkarmaya yetecek, tüm o gezegen bilimleri derslerini ekebileceği, bunca dikkati dağılmış öğrenciye eğitim vermek zorunda kalmayacağı bir hastalık. Kendini hiçbir şey ödemeyen başka bir işe tamamen adayabilmek için bu düşük ücretli işten kısa bir süreliğine geri çekilmek ister.

Danışacağı başka kimsesi yok. Babası ona zaten elinde ne var ne yoksa vermişti.

*

Gizli bir anlaşmanın hikâyesi bu. Babasının onun eğitimini gelecekteki yaşlılığı için ayırdığı parayla finanse ettiğini hiçkimse bilmez. Bu karşılıklı anlaşmadan üç kardeşinin ve üvey annesinin haberi yoktur. Çünkü öz annesinin yerini alan üvey anne, eğer bilseydi buna asla izin vermezdi. “Tüm o para,” diye haykırırdı mirastan mahrum bırakılan ikizlerini savunarak. “Bu bir servet!” diyerek kavga çıkarırdı, bu kadar masrafın babasını beş parasız bırakacağından korkardı.

Baba, ikinci karısına, kızının doğumundan sonra kritik durumda olan ilk karısına verdiği sözün bu olduğunu asla söylememişti. “Ella'nın ne isterse onu okuyacağına, hangi mesleği seçerse seçsin onu şartsız koşulsuz finanse edeceğine söz ver,” diye mırıldanmıştı ilk eşi tereddütlü ama ölümün yaklaştığını bilen bir sesle. “Tüm is-

teğim bu. Ben de öyle yapardım. Okumasını istiyorum. Ben de öyle yapardım,” demiş ve durmuştu, uzun bir süre gözlerini kapamıştı. “Eğer evlenmeseydim,” demişti kelimeler boğazında düğümlenerek, “seninle, genç yaşta. Kim bilir nelere sahip olurudum.”

*

El saçlarını taramış, tıraş olmuş, kahvaltısını çoktan bitirmişti, yeni bulunan kemik kalıntılarını tarihlendirmek için karbon laboratuvarına gitmeye hazırdı. Giyinik ama saç başı dağınık Ella, öğretmen üniformasını seçmek ve o gün üç farklı şehir okulunda ders vereceği beş farklı sınıfın notlarını toplamak için kendini yatak odasına sürükler. Donuk gözlerle masaya oturur ve El’e ne istediğini söyler. Hastalanmak istediğini. Altı ay boş kalmak istediğini. On parmağının altındaki seksen iki tuşa aralıklı olarak dokunarak, iki eli ile evde yalnız kalmak istediğini. Haftalarca süren çetin bir çalışmadan mahrum kalan bir tezin üzerinde parmak izlerini bırakmak istediğini.

“Ne dilediğine dikkat et,” diye cevap verir El kaşlarını tek sıra halinde birleştirerek. Sivri burnu, uyarısını mırıldanırken önündeki boş tabağa işaret eder. “Babanın onayına ihtiyacın yok,” der yorgun bir tavırla, “ona bitirmediğini, belki de hiç bitiremeyebileceğini söylemene bile gerek yok. Astronomi dersleri öğretmek için ünvan ihtiyacın, Elektrojenik.” Ella, “Dünya dışı gezegen bilimleri,” diyerek onu düzeltir.

Ella, El’e hiçbir zaman burslu olmadığını itiraf etmemiş ya da son kuruşuna kadar tüm bu paranın gerçekte nereden geldiğini, kimin cebinden geldiğini ya da az önce babasını arayarak “Savunmamı yaptım baba, artık bir doktorum,” dediğini söylememişti.

Babasının üzüntüyle ya da belki de kırgınlıkla “Zamanı gelmişti kızım,” dediğini de. Babasının Ella’nın ailedeki tek doktor olduğunu

söylemeden önce sessiz kaldığını da. Ella'nın boğazı düğümleirken, "Kelimenin tam anlamıyla bir doktor," diye mırıldanmıştı babası. Ona neden yalan söylediğini bilmiyordu ama bu da bir yalandı.

*

"Dikkat et," der ve veda bile etmeden masadan kalkıp gider.

9 hafta. 63 gün. 1512 saat sonra, Ella hâlâ birlikte yaşamak, birlikte yemek yemek, onunla yatmak, vücutları birbirine karışana kadar bacaklarını onunkilere dolamak yerine o dairenin kendini işine adanmış cansız bir sakini olarak yaşamaya devam eder. Sınavları kontrol etmiş, öğrencilerinin notlarını vermişti. Dönemi hapsirmadan, migreni tutmadan bitirmişti ama şimdi yaz başlıyordu, tüm zamanı kendisine ait olacaktı ve hiç ara vermeden çalışacaktı.

Ve yazmaya başlar, evet, ama sonra durur, dikkati dağınık, telefonunda imla hatalarıyla dolu elektronik mesajlar yazar, hariç tutulan terimleri arar, kafiyeli ama tuhaf bir güzellik içermesine rağmen faydasız, birbiriyle alakasız sözcükleri not alır. Ve kanayana kadar tırnağını ısırır ya da bacağına kaşır, bir fincan sütlü çay hazırlar, pencereden dışarı bakar ve sonra sandalyesine döner.

*

Arkasına yaslanır ve iki kolunu da uzatır. Sertleşmiş boynunu yana ve öne doğru çevirir. Omurgasına ani bir kramp girer ve ardından hareketsiz kalır.

*

O sıcak, nemli yaz günlerinde sadece eski bir yelpazeden gelen kederli bir esinti vardı.

Günler ve saatler geçtikçe duvardaki çentik sayıları artıyordu. 1564. 1598. 1613. Ve tüm bu saatler boyunca Ella, boynunun altındaki elektrikli bir yastığın üzerinde hareketsiz yatmaktaydı. Onu yatay

bir pozisyonda kalmaya zorlayan yüksek masaya, sert sandalyeye lanet okur. Her pozisyon değiştirişinde bıçak gibi saplanan ağrıya lanet okur.

“İki gün daha ve sonra işe geri döneceğim,” diye karar verir ve akımı maksimuma çıkarır.

*

Yanmak istemek. İki eli havada asılı halde, bir yudum aldığı küçük parafin kutusunu tutmuştu. Beş yaşındaki bedeni, büyükannesinin şöminedeki turuncu ve mavi alevleri körüklemek için kullandığı yakıtın tadını alamamıştı.

Sonrasını hatırlayamıyordu.

*

Ella elektrikli yastığı kapatıp yataktan kalkarken yanıkları düşünür: Omzu ile boynu arasında dayanılmaz bir yanma hissi vardı. Bilgisayarının başında otururken, görünmez bir yaranın onu sardığını ve onu boğduğunu hisseder. Yazın sıcağı hâlâ dışarıdaki tuğlaları ısıtmaya devam ediyordu ve hareket ettiğinde alev alan, giyinirken ölen Ella, ıplak bir şekilde mutfakta çalışmaya karar vermişti.

Sadece tavanda dönen vantilatör yanmanın acısını yatıştırıyordu.

şu an önemli olan tek şey omzunda yanan kamp ateşiydi.

*

Gerçekten yanmak mı istemişti yoksa elini ocağın sıcak ızgarasına yanlışlıkla mı değdirmişti? Kasıtlı ocukluk kazasının bıraktığı, o zamanlar elinin tamamını kaplamış olan yara izi, artık cildindeki solmuş bir noktadan ibaretti.

*

Yanmak. Alevler içinde. Yanmak. Romantizm olmadan gelen ateş.

Yanmayla ilgili fikirleri ortaya atan eski bir filozofun bedeni yirmi yüzyıl önce soğumuştur ve yeraltında kaskatı yatıyordu. “Ama orada kaskatı, giyinik, çıplak olamaz, bir şekilde yatıyor olamaz, harabelerin altında parçalanmış ve dağılmıştır çoktan,” diye düşünür Ella. El bunu ona açıklamıştı, kemik uzmanı oydu: O kadavradan geriye bir kıymık ya da bir gram beyin, ter, göğüs kılı kalmamıştı.

Sadece kalsiyum ve fosfor. “Ve hidrojen atomları,” demişti Ella, “moleküller.” Bu beden, aynı o filozofun tanımladığı gibi, dört temel ilkeyle ayırt edilen en küçük bir yanma olasılığına artık maruz kalmayacaktı.

Kızarıklık. Tümör. Sıcaklık. Ağrı.

Ella, kürek kemiği ile köprücük kemiği arasına bir ayna ile bakarken sırtında bu işaretleri aramaktaydı. Kızarıklık yoktu. Ne şişmiş ne de dokunulamayacak kadar sıcaktı. Hasardan eser yoktu ama acı, başka bir deri gibi oradaydı.

*

Babasını aramak yerine, bu yanık gizemini onunla paylaşmak için El'i arar. Kendini yaktığına dair hiçbir belirti yoktu. “Kızarıklık bile yok ama acıyor,” diye açıklar dış macununu belinde acıyan yerlere sürerken. Ama El sadece kurumuş kemikler hakkında bilgi sahibiydi. “Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum,” derken sesi dikkati dağınık, hatta düşmanca gelmişti. Uzak bir şehirde konferanstaydı, bu nedenle ona yardım etmesi mümkün değildi ama Ella, telefonu yapışkan parmaklarıyla tutarak kendi kendine konuşmaya devam etti. “Kendimi içten, derimin altından yakmış olmalıyım, aklıma gelen tek mantıklı açıklama bu.”

El onu uyarmıştı. Çalışma saatlerinin fazlalığı, uykusuz geçen gecelerin ve tüm günün elektriksel ısısının bir kas üzerinde yoğunlaşması hakkında.

Bir zamanlar oldukları şeyden vazgeçmeleri gerektiği hakkında. Ama bunları tekrar etmez. Onun yerine, “Babana sor,” der.

*

Ve böylece yaz yavaş yavaş geçip gider. İsteksiz, yarı giyinik ve mentol kokarak, tek bir satır bile ilerlemeden, yanma hissi azalınca kadar tezini yazma işini bırakmaya karar verir; uzak bir şehirde bir konferansta olan El ile buluşmak için bir uçağa biner.

O her şeyden uzak taşra şehri nemli ve serindir, gece esintileri bir rahatlama hissi uyandırır.

Yanık ve hayaleti varlığını sürdürmeye devam etse de yoğunluğu azalmıştı. Kaygı hafiflemişti ancak Ella ile semptomu arasında başka bir şey ortaya çıkmıştı: Omuzdan başlayan ve sağ elinin arkasına, her şeyin başladığı parmaklara ulaşana kadar kol boyunca devam eden, dirseğe kadar yayılan hafif bir uyuşukluk hissi.

Tabii bu sadece bir tahmindir, belki de orada başlamamıştı. Hasarlı kürek kemiği ve kolu, başka tahminlere de yol açıyordu. Çünkü artık sadece omuz kol karpal tüneline değil, aynı zamanda kafatasında, yüzünün kenarında ve dilinde de aynı his vardı.

Ella, kaldıkları otelde ılık duşun altında derisinin solduğunu fark eder. Dokunmasına rağmen hiçbir şey hissetmez. Havlu sırtından aşağı bir nefes gibi kayar.

Peki El ona dokunduğunda ne hissediyordu? Gerçi ona dokunmayı uzun zaman olmuştu. Ona baktığında, onun kaybolduğunu mu görüyordu?

*

Ella arama motoruna “kol uyuşukluğu” yazar ve ardından uykusu kaçar.

Buldukları yerde yaşayan bir nöroloğa danışır ama o, kelimelerle pek arası olmayan, mesajlarına cevap vermeyi hatırladığında bile yalnızca tek heceli cevaplar veren türden bir doktordur. Böylece, uyuşmuş kollar onun uzmanlık alanı olmasa da babasına danışır ve babası telefonda, bunun bir parestezi vakası olduğunu söylemek için acele etmenin gerekli olmadığını vurgular. Nörolog da gelecek zaman kipiyle yazdığı özlü, noktalamasız bir cümlesinde, sıkışan bir sinirin alarma geçmek için yeterli bir neden olmadığı konusunda hemfikirdir. Ancak onu bir daha aradığında, babası bunun bir sinir sıkışması olamayacağını söyler. Anne de aynı fikirdedir. Ella'nın ilk doğan erkek kardeşi parmaklarını çıltatır. Kimse diğer kardeşlerine danışmayı gerekli görmez.

Sadece El gergin bir şekilde sessiz kalır.

*

Ella'nın tanıştığından beri Anne dediği kadın, her sabah o garip uyuşukluğun geçip geçmediğini sormak için kısa mesajlar gönderir. Ve Ella, kısa bir cevap yazar: Bir değişiklik yok.

Hem kendisine ait olan hem de yabancı olan Annesine şöyle yazar: Düşündüğün için teşekkürler, koca kol.* Mesajı gönderdikten sonra disleksik parmaklarının bir sesli harfi eksik yazdığını fark eder.

*

Otoparktan her çıktıklarında asansör kapılarına yaslanmış asi bir kol. "Oraya yaslanma, tehlikeli," diye uyardıysa babası onu ama Ella, çocukluğunun tüm ağırlığını gıcırdayarak açılan o paslı kapılara vermişti. Altıncı kata vardıklarında çelik kapılar açılmış, ceketinin kolunu, yumuşak kaslarını ve aralarındaki humerus kemiğini ez-

---

* Ella mesajında *un gran abrazo* yerine, *un gran brazo* yazıyor; *abrazo* kucaklamak demektir, "a" harfi eksik yazılınca ortaya çıkan kelime kol anlamına gelen *brazo*'ya dönüşüyor. (ç.n.)

mişti. Kolunun kopacağından korkan Annenin çığlıkları arasında, Babası onu dev elleriyle yakalayıp dışarı çıkarmıştı.

Babası ona unutamayacağı bir dayak atmıştı, gerçi artık hatırlamıyordu.

Babanın kucagında oturan kız. Babası ona kendisinin de unuttuğu bir hikâye anlatırken gözlerini siler. Böylece pek çok anı onun hafızasında uykuya dalmıştı.

*

Uzak şehirdeki zorunlu tatil. Öğleden sonraları her zaman daha kötüydü.

Otelin Ella için çağırdığı doktoru beklerlerken çorba ısmarlayıp lobide sessizce içerler. Tekrar tekrar, gelip gelmediğini görmek için kafalarını kaldırıp bakarlar ama doktor, çarşafından sıyrılmış bir hayalet gibi yanlarından geçip gider.

Şimdi ise doktor akşam vardiyasını bitirene kadar beklemeleri gerekiyordu, hissiz kolu için geri dönmesini bekleyeceklerdi ve çoktan öğlen olmuştu bile. Kiliselerin kulelerinde çanlar çalıyordu.

*

Doktora bir futbolcunun adı verilmişti, ancak muayene tarzı daha çok bir antrenörü veya masözünü andırıyordu. Küçük otel odasında Ella'dan bir dizi koordineli hareket yapmasını ister. Düz bir çizgide ileri ve geri yürümesini söyler. Gücünü ölçmek için bir yandan kollarına bastırırken bir yandan da ondan kollarını kaldırmasını söyle. Bir işaret parmağıyla burnunun ucuna dokunur ve ardından diğeriyle havada yatay bir çizgi çizerken parmağını takip etmesini söyler. Her bir omurun arasına parmak eklemine koyarak bastırır ve acıyı acımadığını sorar, şişlik olup olmadığını kontrol etmek için kafasını eliyle kontrol eder, Ella'nın direnmesine fırsat ver-

meden gevşeyen boynunu bükür. Bir iğne ile dokunduktan sonra ayak parmaklarına üfler. Bir teşhis koyamaz. “Belki de bir disk sinirleri sıkıştırıyor,” der kararsız bir şekilde, “ama bunu anlamak için röntgen çekmeliyiz.”

Yeni kesilmiş tırnaklarla masada ritim tutan Baba, kızının uzak şehirdeki doktorun kararını ona iletmesini beklemekteydi. Doktorla konuşmakta ve neler yapılabileceğini tartışmakta ısracıydı, eğer baba haklıysa Ella için durum daha kötü olacaktı.

Fizyoterapist doktor bir enjeksiyon önerir ama Baba karşı çıkar ve bunun üzerine itibarı zedelenmiş olan doktor omuz silker ve vazgeçer, geri çekilir, Babası hâlâ hattayken ahizeyi Ella’ya geri verir.

Hattın diğer ucundaki sabırsız Babası, bunun bir sinir sıkışması olmadığı konusunda ısrar eder. O sinirin geçtiği yolun, doktorun öne sürdüğü belirtilerle uyuşmadığını söyler. O profesörlere özgü derin sesiyle, sadece beyin kanaması veya tümörü gösteren belirtileri listelemeye başlar.

*

Ella, uzak şehirdeki o otelin çarşaflarının arasında, sanki uyandırabilecekmiş gibi yüzünün uyuşmuş kenarını ovar. Gözü yine paresteziyi felçle sonuçlanan hastalıklarla ilişkilendiren tıbbi internet sitelerinde dolaşır. Gözleri kararır, kafası düşer, klavyeye vurur ve daha önce bilgisayarı kapatmasını söyleyen El’i uyandırır.

El, onun soğuk elini tutar, bir parmağını diğer parmağıyla manyetik olarak birleştirir. Onları birleştiren ve aşındıran pürüzlü deri. Işığı söndüren işaret parmağı. Bükülen bilek. Göz kapaklarını kapatan avuç içi okumasını engeller.

Babasının okumasını kesinlikle yasakladığı o siteler. Ama şimdiye kadar hepsinden daha çok göz ardı ettiği doktor Babasıydı.

*

Yaşadığı şehirdeki nörolog, Ella'nın parmaklarını kendi parmaklarının arasına alarak oturur; kırılğan ve soğuklardır, sanki elini tutmak yerine nabzını arıyormuş gibi bir hali vardır.

O doktor, Ella'nın şehrin iskeleti olan rampalar, köprüler, trenler boyunca taşıdığı evraklar veya aşırı çalışma nedeniyle boynunun zedelendiğine ve bir sinirinin ezildiğine kanaat getirir. Yüzündeki karıncalanmaya gelecek olursak – belki de gergin olduğu içindi? Doktor istemsizce, uygunsuz, dayanılmaz, sarsıcı bir şekilde gülümser: Yüzünüz gergin. Sinirler mi yoksa gerginlik mi, aslını kim bilir? *Kimse bilmiyor*, diye düşünür Ella. *Nöroloğun bilmesi gerekir ama o önyargılı bir doktor. Ben bir kadınımlı olabilirim ama bu deli olduğum anlamına gelmez.* Bu düşünce yanaklarına yayılır ve diline sıçrar. Ella, Babasına öykünerek, “Sinir sıkışması olmayabilir,” der. “Bu bir sinir sıkışması,” diye yanıtlar doktor, fiili yüksek sesle vurgular. “Emin olmak için kontrol edebilir miyiz,” diye sorar Ella, çoğul kullanarak, uzak şehirdeki doktorun veya masözün önerisini izleyerek. Ella, nöroloğun gür kaşlarının altında göz kapaklarını ovuşturarak, “Kesinlikle eminim,” dediğini, mutlaklığı ve kesinliği içinde m'yi vurgulayarak söylediğini fark eder. “Ama tabii siz ısrar ediyorsanız başka,” der ve onu tartmak için duraklar, doktor Ella'nın karşısında cilalanmış dişlerini gıcırdatır, Ella kesinlikle ısrar ettiğini belirtir, bir yandan da çarpık dişlerini ve diliyle karıştırdığı, oyuklarla dolu azı dişlerini gizlemeye çalışır.

Doktor, muzaffer bir ifadeyle sandalyesinden kalkarken, “Sonuçların tam olarak ne göstereceğini biliyoruz,” der, birbirinin kopyası olan parmaklarıyla MR çekilmesini buyururken.

*